

Κεντρί 4-1-2010

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

του Δημήτρη Μάρδα

Αν. καθηγητή Τμήματος Οικονομικών Επιστημών του ΑΠΘ

Μια καταστροφή αποτελεί το έναυσμα για ένα νέο ξεκίνημα. Αυτό μας το δείχνει η παγκόσμια ιστορία. Όταν το 1453 έληξε ο εκατονταετής πόλεμος, με βαριά ηττημένη την Αγγλία, που απώλεσε όλα τα εδάφη της Γαλλίας που κατείχε, η καταστροφή που βίωσε η χώρα ήταν μοναδική. Παράλληλα όμως η ήττα αυτή οδήγησε στην διοικητική αναδιοργάνωση των νικημένων με συνέπεια χρόνια μετά να ζήσει όλος κόσμος τη δύναμη μιας αυτοκρατορίας. Ακόμη και η δική μας ιστορία δίνει πλήθος από παραδείγματα. Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι η Ελλάδα μετά τη συντριβή του 1897 θα έφτανε έως τον Σαγγάριο ποταμό μόλις λίγα χρόνια μετά, το 1921.

Η Ελλάδα ζει σήμερα το τέλος μιας καταστροφής. Τα spreads αντανακλούν αυτή την θέση. Δε θα βιώναμε μια τόσο διαφορετική κατάσταση αν είχε προηγηθεί πόλεμος. Η διαφορά της σύγχρονης Ελλάδας με εκείνη ενός υποτιθέμενου πολέμου έγκειται στο γεγονός ότι απλά δεν θρηνούμε νεκρούς. Αν θεωρήσουμε λοιπόν ότι είμαστε στο σημείο 'μηδέν' και αν δεχθούμε ότι το πάθημά μας αποτελεί μια πρόκληση για αλλαγές και ένα καλύτερο μέλλον, τότε υπάρχει ελπίδα. Διαφορετικά ο φαύλος κύκλος του θανάτου είναι ante postas.

Απαιτούνται αλλαγές χειρουργικό χαρακτήρα. Ακολουθως προτείνονται ορισμένες από αυτές που θεωρούνται ως κύριες:

Να βελτιωθεί θεαματικά η *αποτελεσματικότητα* της δημόσιας διοίκησης.

Να βελτιώσουν τις *ταχύτητες* τους τα Υπουργεία σε θέματα εξοικονόμησης δαπανών κάνοντας χρήση *βέλτιστων πρακτικών* που ήδη υπάρχουν.

Να αλλάξει η κουλτούρα που διακρίνει τους κυβερνώντες στα θέματα προσέλκυσης των επενδύσεων και εξωστρέφειας της οικονομίας.

Εξόφθαλμοι πλουτισμοί πολιτικών προσώπων όλων των κυβερνήσεων μετά το 1980 και δημοσίων υπαλλήλων να διερευνηθούν, έτσι να αισθανθεί ο πολίτης ότι κάτι αλλάζει με την 'επιστροφή των κλεμμένων'.

Να αρχίσει επιτέλους να δημιουργεί αυτή η χώρα ευκαιρίες έτσι ώστε να πάψει η λαίλαπα της *φυγής του ανθρωπίνου κεφαλαίου* της στο εξωτερικό, η μεγαλύτερη κατάρα της. Τα συστήματα υπέρ της *αναβάθμισης της παιδείας* να πάνε να αποτελούν προσωπικές επιλογές των υπουργών διαφορετικών κυβερνήσεων πολύ δε περισσότερο επιλογές υπουργών της ίδιας κυβέρνησης.

Η στρεβλή έννοια του *πολιτικού κόστους* να υποκατασταθεί από την αντίστοιχη του *καθαρού οφέλους* (που προκύπτει από το πολιτικό όφελος αφαιρουμένου του πολιτικού κόστους).

Να γίνει επανάσταση στο όνομα της *απονομής της δικαιοσύνης*, και να πάψουμε να ταξινομούμαστε στις πιο διεφθαρμένες χώρες του πλανήτη.